

NEIL GAIMAN

NAŠTĚSTÍ
(NE) MÁME MLÉKO

ILUSTROVAL

CHRIS RIDDELL

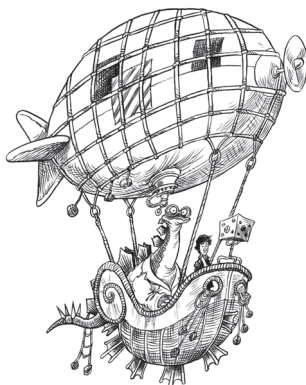
ALBATROS

Albatros

„KROMOBYČEJNĚ POTŘEŠTĚNÉ“ Deník mezigalaktické policie

„Po přečtení tohoto strhujícího příběhu je jasné,
že žádný člověk by se neměl k horkovzdušnému balonu
určenému k cestování časem nikdy ani přiblížit.“

Časopis Vír

„Nesmírně inspirativní inkoustovo-papírová entita
s nejmoudřejším dinosaurem prehistorie v hlavní roli.“

Hermiona Stegová (žádný příbuzenský vztah),

Ph.D., KBE, ČKSVSS*

*Členka Královské společnosti vědecky smýšlejících stegosaurů

NEIL GAIMAN

NAŠTĚSTÍ
(NE)MÁME
MLÉKO

ILUSTROVAL
CHRIS RIDDELL

Albatros

Přeložil Petr Eliáš

Copyright © 2013 by Neil Gaiman

Translation © Petr Eliáš, 2015

Illustrations copyright © Chris Riddell, 2013

ISBN 978 -80-00-04042-4

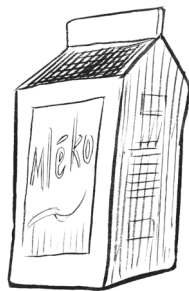
*Věnuji svému zesnulému otci Davidovi,
který by tenhle příběh se zalíbením vyprávěl,
a synu Michaelovi, který by mu nevěřil ani slovo.*

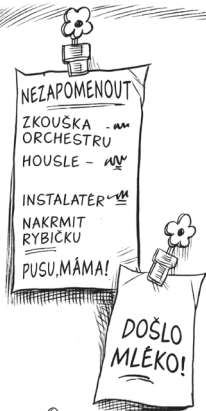
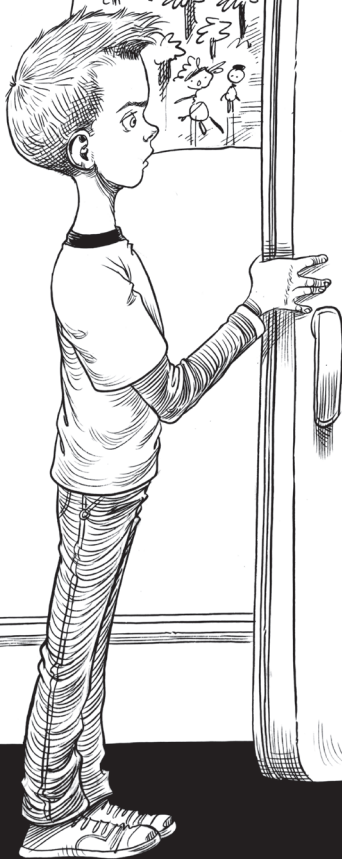
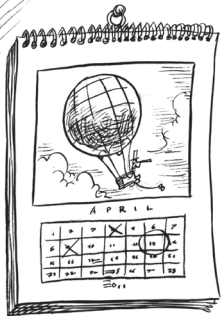
S láskou.

N. G.

Pro Jacka

C. R.

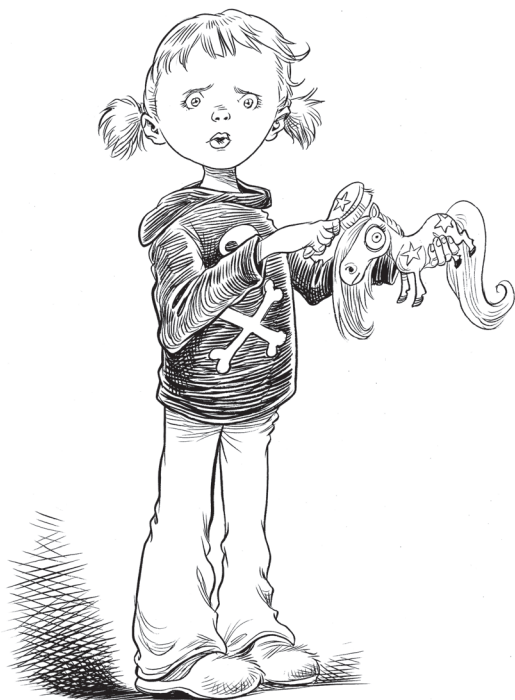

Vledničce už byl jen pomerančový džus. Nikde nic, co by si člověk mohl dát ráno na křupky, leda by se podle něj na Křupínos hodil kečup, majonéza nebo lák od okurek, a to se tedy podle mě nehodí. Myslí si to dokonce i moje sestra, a ta už za život snědla pěkně divné věci, například žampiony v čokoládě.*

* Vlastně jí moc nechutnaly. A já jí tak docela neřekl, že v té čokoládě nějaké žampiony jsou. Byl to takový pokus.

„Došlo mléko,“ prohlásila ségra.
„No jo,“ přitakal jsem a pro
jistotu jsem nakoukl i za skleničku
s marmeládou. „Žádné tu není.“

Máma odjela na konferenci.
Přednášela tam cosi o ještěrkách. Než
vyrazila, nakázala nám, co je všechno
potřeba udělat, až bude pryč.

Táta si přitom četl noviny. Podle mě ho svět kolem dvakrát nezajímá, když si čte noviny.

„Slyšels mě?“ zeptala se ho máma s určitým podezřením. „Co jsem říkala?“

„Nezapomenout vzít děti zítra na zkoušku orchestru, ve středu večer se chodí na housle, na každý den jsi nám dala do mrazáku večeri a označila ji, náhradní klíč od domu je

u Nicolsonových, instalatér přijde v pondělí ráno a do té doby se nesmí používat ani splachovat horní záchod, máme nakrmit rybičku, líbáš nás a vrátíš se ve čtvrtek," odříkal táta.

Mámu to nejspíš trochu překvapilo. „Ano, správně," řekla. Všechny nás

olíbala. „Jo," napadlo ji ještě, „a dochází mléko. Budete si muset dojít

koupit.“ Když odešla, táta si uvařil čaj. To tam ještě mléko bylo.

Rozmrazili jsme si Večeři č. 1, ale trochu se nám to

vymklo z ruky, a tak jsme vyrazili na
jídlo do indické restaurace. Než jsme šli
spát, táta nám udělal horkou čokoládu,
aby se nám tolik nestýskalo po mámě.

To bylo včera večer.

Teď táta vešel do kuchyně. „Koukej se nasnídat,“ řekl. „A nezapomeň, že máš odpoledne zkoušku s orchestrem.“

„My se ale nemůžeme nasnídat,“ opáčila smutně ségra.

„To bych rád věděl proč,“ na to táta.

„Máme spoustu cereálií. Jsou tu Křupínos a taky müsli. Misky taky máme. Lžíce jakbysmet. Lžíce jsou skvělá věc. Trochu jako vidlička, jen ne tak špičaté.“

„Došlo mléko,“ řekl jsem.

„Došlo mléko,“ přidala se ségra.

Pozoroval jsem tátu, jak se nad tím zadumal. Už už to vypadalo, že navrhne, abychom si k snídani dali něco, k čemu není mléko potřeba, jako například párky, ale pak si zřejmě vzpomněl, že bez mléka si nedá ani čaj. Nasadil totiž svůj čajeprostý výraz.

„Nebohé děti,“ prohlásil. „Dojdu tady za roh do krámu a to mléko koupím.“

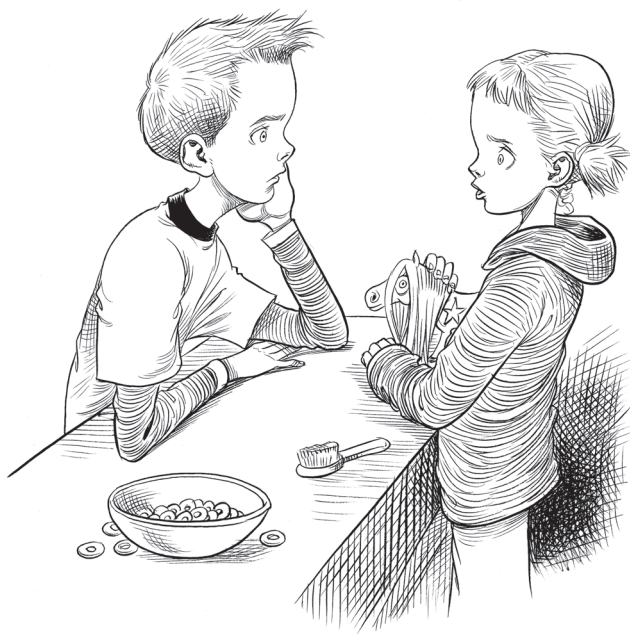
„Děkujeme,“ špitla ségra.

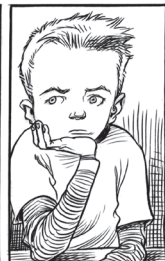
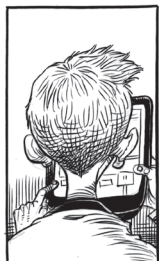
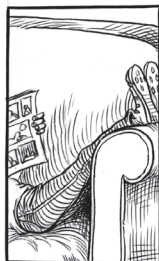
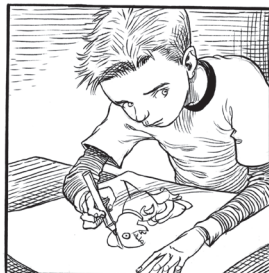
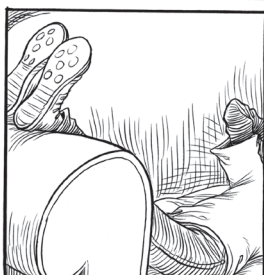
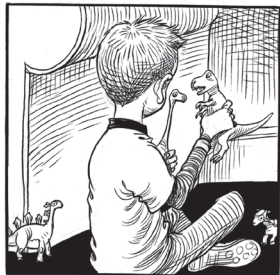
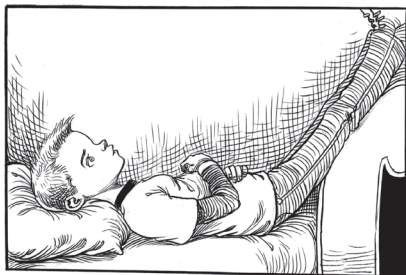
„Hlavně ne odstředěný,“ ozval jsem se já. „To chutná jako voda.“

„Dobrá,“ přitakal táta. „Hlavně ne odstředěné.“

Vyšel na ulici.

Nasypal jsem si křupky do misky. Pak jsem se na ně zadíval a čekal jsem.

„Jak dlouho už je pryč?“ nadhodila ségra.

„Strašně dlouho,“ odvětil jsem.

„To jsem si myslela,“ řekla.

Pili jsme pomerančový džus. Ona cvičila na housle. Já jí řekl, ať toho nechá, a tak toho nechala.

Pak na mě dělala obličej.

„Jak dlouho je to teď?“ zeptala se.

„Strašně, strašně dlouho.“

„A co když se vůbec nevrátí?“
zajímala se.

„Tak asi sníme okurky.“

„Okurky se přece k snídani nejedí,“

namítla. „A vůbec, já je nerada. Co když se mu stalo něco hrozného? Bude to na nás.“

„Nejspíš potkal v krámě kamaráda,“ řekl jsem, „a zapovídali se spolu.“

Učinil jsem pokus a snědl suché Křupíno. Docela ušlo, ale s mlékem bylo lepší.

Ode dveří se ozvalo *buch* a *třísk* a dovnitř vešel otec.

„Kdes byl tak dlouho?“ zeptala se ségra.

„Ehm,“ na to táta. „Ech, totiž, ano. Zajímavá otázka.“

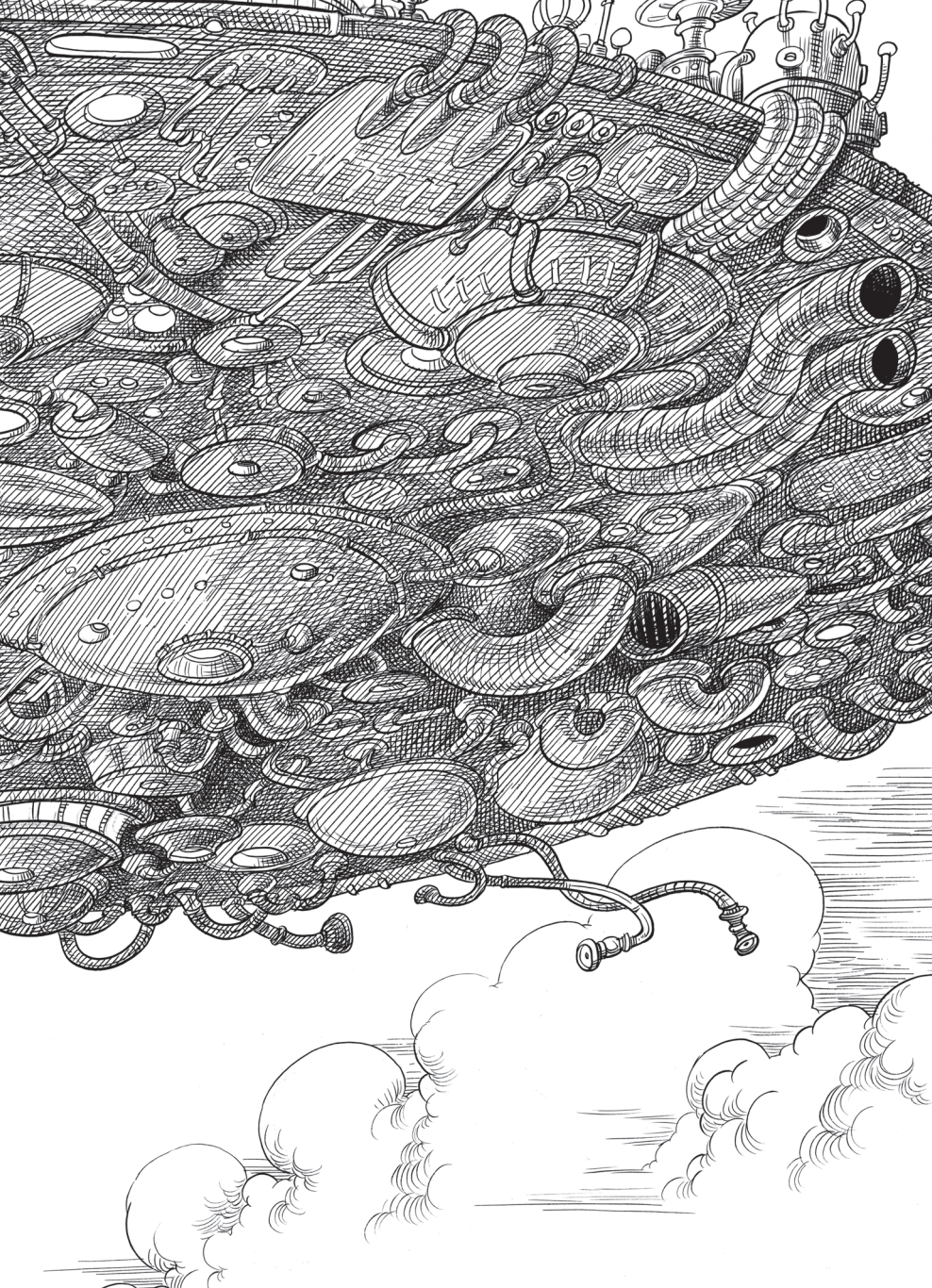
„Ty jsi potkal nějakýho známýho, vid’,“ řekl jsem, „a zapovídali jste se spolu.“

KOUPIJ JSEM MLÉKO,
řekl otec. „A opravdu jsem se krátce pozdravil s panem Ronsonem, co bydlí přes ulici, byl si tam pro noviny. Pak jsem vyšel z obchodu a zaslechl jsem takový zvláštní zvuk, přicházel jakoby shora. Zněl asi takhle: **DZUMM DZUMM.**

Vzhlédl jsem a nad Hvězdářskou ulicí se vznášel obrovitý stříbrný talíř.

Helemese, řekl jsem si pro sebe. To se nevidí každý den. A pak se stala taková zvláštní věc.“

„A to předtím ti zvláštní nepřípadalo?“ optal jsem se.

„Tohle bylo ještě zvláštnější,“ řekl táta.

Totiž z toho talíře vyšlehl paprsek světla – třpytivý, mihotavý paprsek světla, který bylo vidět, i když byl bílý den. Ani jsem se nenadál, a už mě to vtahovalo do talíře. Naštěstí jsem stihl mléko strčit do kapsy u kabátu.

Paluba talíře byla kovová. Velká byla jako hřiště, možná ještě větší.

„Přiletěli jsme na vaši planetu z velmi, velmi vzdáleného světa,“ říkali mi tam lidi.

Říkám ‚lidi‘, ale byli trochu zelení a poněkud blemcaví a velmi nevrlí.

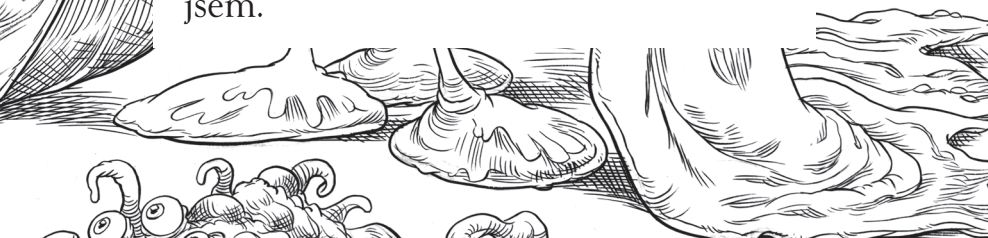
‚A teď tě jako zástupce svého

druhu žádáme, abys nám vydal celou planetu. My ji předěláme.'

„A to já vám ji teda nedám,“ řekl jsem.

„V tom případě,“ pokračoval jeden z nich, „sem dovezeme všechny vaše nepřátele a ti vám budou zatápět, dokud se nenecháte přesvědčit a planetu nám nevydáte.“

Chystal jsem se je upozornit, že žádné nepřátele nemám, když vtom jsem si všiml velkých kovových dveří s nápisem

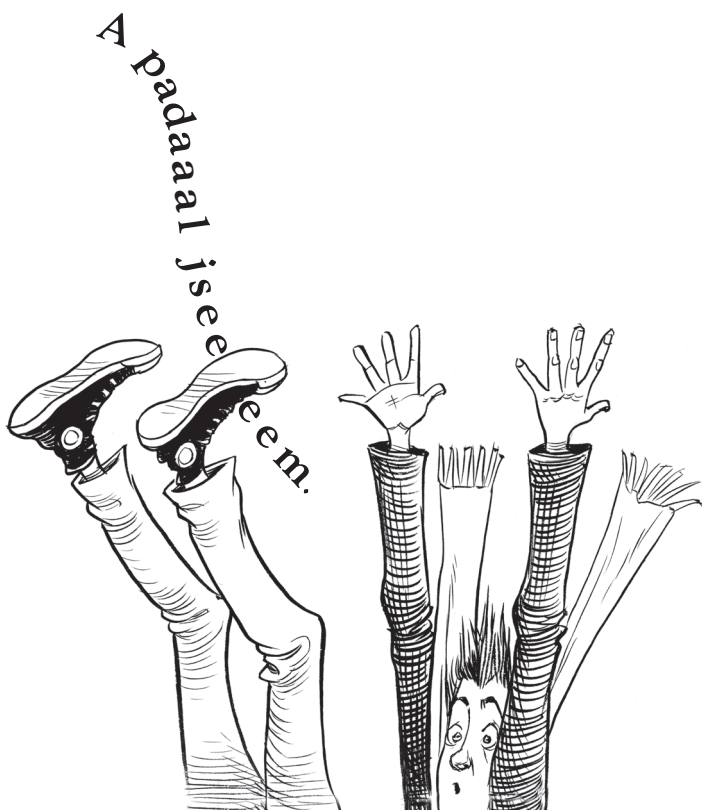
ÚNIKOVÝ
VÝCHOD
ZA ŽÁDNÝCH OKOLNOSTÍ NEOTVÍRAT
HLAVNĚ **TY** NE!

A tak jsem je otevřel.

„Nedělej to,“ řeklo zelené blemcavé stvoření. „Vždyť sem vtrhne časoprostorové kontinuum.“

Ale bylo pozdě – to už jsem ty dveře otevřel.

Skočil jsem.

Naštěstí jsem to mléko pevně držel, takže když jsem sebou šplouchl do moře, neztratil jsem ho.

„Co to bylo?“ ozval se ženský hlas. „Macatá ryba? Mořská panna? Anebo špión?“

Chtěl jsem říct, že nic z toho nejsem, ale pusou jsem měl plnou mořské vody. Cítil jsem, jak mě někdo vleče na palubu malé lodi. Okolo stálo několik mužů a jedna žena a všichni vyhlíželi dost načureně.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.